

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 215/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Námestie SNP 87/8, Zvolen, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/7/2025 z 15. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Správny súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 2S/54/2024-41 z 10. decembra 2024 odmietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, a to z dôvodu jej oneskoreného podania. Proti uzneseniu správneho súdu podal kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd označeným uznesením zamietol ako nedôvodnú.
3. Z odôvodnenia rozhodnutí správnych súdov vyplýva, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo sťažovateľovi preukázateľne doručené 28. júna 2024. Sťažovateľ podal žiadosť o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci 26. augusta 2024, t. j. dva dni pred uplynutím lehoty na podanie správnej žaloby, ktorá až do právoplatnosti rozhodnutia Centra právnej pomoci (10. septembra 2024) spočívala podľa § 71 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Lehota na podanie

správnej žaloby uplynula 12. septembra 2024, t. j. dva dni po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Centra právnej pomoci. Sťažovateľ podal žalobu elektronicky až 17. septembra 2024, teda po uplynutí zákonnej lehoty na včasné podanie správnej žaloby.

4. Napadnutým uznesením malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu označených práv z dôvodu, že prietlahy a nečinnosť štátnych orgánov (správny súd, Centrum právnej pomoci) znemožnili včasné podanie správnej žaloby (v ústavnej sťažnosti zjavne nesprávne uvedená „kasačná sťažnosť“, *pozn.*). Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ cituje judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 91/2019, II. ÚS 88/2018), podľa ktorej, ak zmeškanie lehoty nespôsobil účastník konania, ale prekážky na strane štátu alebo jeho orgánov, odmietnutie podania je zásahom do práva na súdnu ochranu. Odmietnutie kasačnej sťažnosti najvyšším správnym súdom považuje za formalistické a neprimerané, čím podľa jeho názoru došlo aj k porušeniu práva na efektívny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Hneď v úvode je potrebné uviesť, že obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľa – kvalifikovane právne zastúpeného – nesúrodo tvoria celé pasáže z rozhodnutia správneho súdu č. k. 2S/54/2024-41 z 10. decembra 2024, časti z podanej kasačnej sťažnosti, citované články z ústavy a dohovoru, ako aj citovaná judikatúra ústavného súdu ohľadom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to bez toho, aby s dôvodmi vyjadrenými v uznesení najvyššieho správneho súdu otvoril dialóg na základe takých námietok, ktoré by boli spôsobilé jeho vec posunúť do meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

6. Hoci ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach, je zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasí so záverom správnych súdov o oneskorenom podaní správnej žaloby. Celá argumentačná história v danej veci je orientovaná prioritne na bežnú skutkovú polemiku týkajúca sa dôvodov, pre ktoré nemohol podať správnu žalobu včas. Odhliadnuc od nedostatočne a neurčito formulovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti vytvárajúcej priestor na dohady a dedukcie, pre ústavný súd je podstatné, že postup sťažovateľa v priebehu plynutia dvojmesačnej lehoty na podanie správnej žaloby, ktorý dva dni pred jej uplynutím podal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, sa podľa všetkého nejaví ako konanie s dostatočnou starostlivosťou a opatrnosťou.

7. Pretože predmetná ústavná sťažnosť neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania,

keďže takéto nedostatky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, o to menej v situácii, keď je sťažovateľ právne zastúpený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu